

ΒΑΓΓΕΛΗΣ ΓΙΑΝΝΙΣΗΣ

ΛΕΩΦΟΡΟΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΑΣ 173

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΔΙΟΠΤΡΑ

Στη μητέρα μου, Στέλλα

Τα γεγονότα που θα διαβάσετε στο βιβλίο αυτό είναι πραγματικά. Οι πέντε ιστορίες του βασίζονται σε υποθέσεις από την καριέρα των πέντε αξιωματικών του Τμήματος Εγκλημάτων Κατά Ζωής και Προσωπικής Ελευθερίας, της Γενικής Αστυνομικής Διεύθυνσης Απικής, με τους οποίους συνεργάστηκα στενά επί έναν χρόνο, παίρνοντάς τους συνεντεύξεις και παρακολουθώντας από κοντά την καθημερινότητά τους.

Για ευνόητους λόγους, στο βιβλίο δεν χρησιμοποιούνται πραγματικά ονόματα, ενώ το χρονικό πλαίσιο στο οποίο τοποθετούνται τα περιστατικά παραμένει σκόπιμα αόριστο. Παράλληλα, έπειτα από συνεννόηση με τους αξιωματικούς έχω παραλλάξει ελαφρά ορισμένες λεπτομέρειες των υποθέσεων, χωρίς ωστόσο να μεταβάλλονται ούτε η ουσία των διαδραματισθέντων ούτε οι προσωπικές ιστορίες των εμπλεκομένων – του θύματος, του δράστη και των αστυνομικών που προσπάθησαν να φέρουν τον ένοχο ενώπιον της Δικαιοσύνης.

Στις σελίδες που ακολουθούν περιγράφεται η καθημερινότητα των ανθρώπων που βρίσκονται στην καρδιά του Τμήματος, ο τρόπος με τον οποίο ερευνούν και εργάζονται, οι σχέσεις ανάμεσά τους και το διαρκές κοντράστ ζωής και θανάτου που δεσπόζει στη δουλειά τους.

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Όταν υπηρετείς στο Τμήμα Ανθρωποκτονιών δεν ρωτάς τι θα πάρεις, αναρωπιέσαι τι είσαι ικανός να δώσεις. Πόσα είσαι διατεθειμένος να θυσιάσεις και τι ικανότητες θα καταφέρεις να αναπτύξεις και να διαθέσεις στον αγώνα απέναντι στο σκληρότερο έγκλημα που μπορεί να διαπράξει ο άνθρωπος.

Αλήθεια, όμως, τι παίρνεις τελικά από το «ταξίδι στο σκοτάδι», όπως το χαρακτήρισαν οι Douglas και Olshaker στο ομώνυμο βιβλίο τους; Παίρνεις σχέσεις ζωής και ιστορίες που αξίζει να διηγείσαι, για όσα έζησες, για όσα κατάφερες και για αυτά που δεν μπόρεσες.

Τέτοιες σχέσεις και τέτοιες ιστορίες μοιράζεται για πρώτη φορά στη χώρα μας με τους αναγνώστες σ' αυτό το βιβλίο του ο Βαγγέλης Γιαννίσης, που για αρκετό χρονικό διάστημα βρέθηκε μαζί μας και έζησε από πρώτο χέρι την ατμόσφαιρα του Τμήματος, αποδίδοντάς τη με ρεαλισμό, αλλά και σεβασμό για τις υποθέσεις και τα εμπλεκόμενα πρόσωπα.

Στο βιβλίο αυτό ο αναγνώστης θα γνωρίσει γεγονότα, διαδικασίες, αλλά και ανθρώπους, θα βιώσει σχέσεις και συναισθήματα, από την πλευρά όχι μόνο του ερευνητή, αλλά και των δραστών, των οικογενειών των θυμάτων, καθώς και όσων βοήθησαν στις έρευνες με οποιονδήποτε τρόπο. Θα

απορρίπτει μύθους και θα μπει στα άδυτα της έρευνας των εγκλημάτων κατά της ζωής.

Εμείς, όσοι υπηρετούμε στο Τμήμα Εγκλημάτων Κατά Ζωής και Προσωπικής Ελευθερίας της Διεύθυνσης Ασφαλείας Αττικής, όπως είναι ο επίσημος τίτλος, διαβεβαιώνουμε ότι παραμένουμε αφοσιωμένοι στο καθήκον και ευχαριστούμε τον Βαγγέλη Γιαννίση, που με το έργο του μας θυμίζει για πόσους λόγους αξίζει να αγωνιζόμαστε όλοι μαζί.

Κωνσταντίνος Χασιώτης

Αστυνομικός Υποδιευθυντής

Τμηματάρχης του Τμήματος Εγκλημάτων Κατά Ζωής
και Προσωπικής Ελευθερίας

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ

**Αρχιφύλακας
Παναγιώτης Γαλάνης**

1

«ΕΙΣΑΙ ΚΑΛΑ;»

Ο νεαρός αστυφύλακας νιώθει το στόμα του στεγνό. Το μήλο του Αδάμ ανεβοκατεβαίνει σαν ασανσέρ στον λαιμό, καθώς προσπαθεί να καταπιεί. Το στομάχι του τον ενοχλεί, θυμάται ακόμη το απογευματινό του φαγητό· οι παλάμες του είναι νωπές, λες και πάει δευτέρα γυμνασίου και χορεύει σλόου στο πρώτο του ραντεβού.

Βλεφαρίζει.

«Ναι», απαντάει.

Η όρασή του καθαρίζει. Παρόλο που το φως έχει δώσει τη θέση του στο σκοτάδι, τα μάτια του έχουν προσαρμοστεί αρκετά για να διακρίνουν τα χαρακτηριστικά του υπαξιωματικού που στέκεται απέναντί του. Δεν τον γνωρίζει –άλλωστε είναι νέος, δεν έχει ούτε έναν μήνα στη δουλειά–, μπορεί ωστόσο να καταλάβει αμέσως ότι πρόκειται για άνθρωπο που δεν είναι ξένος με τη βία. Τον περνάει ένα κεφάλι – δύο, αν στέκεται στητός. Τα μαλλιά του, που έχουν αρχίσει να γκριζάρουν, είναι πιασμένα σε σφιχτή κοτσίδα. Ο νεαρός τον κοιτάζει με δέος· ο αρχιφύλακας που βρίσκεται μπροστά του κουβαλάει τον αέρα και την αίγλη του Τμήματος όπου υπηρετεί. Είναι μέλος μιας αδελφότητας επίλεκτων αστυνομικών,

οι οποίοι έρχονται καθημερινά σε επαφή με το χειρότερο πρόσωπο της ανθρώπινης φύσης. Δουλειά τους να επαναφέρουν την ισορροπία που μια ανθρωποκτονία διαταράσσει.

Ακόμα κι εκείνος ωστόσο, σκέφτεται ο αστυφύλακας, ίσως δεν έχει συναντήσει κάτι τόσο αποκρουστικό.

Ο αρχιφύλακας Παναγιώτης Γαλάνης πλησιάζει τους δύο υπαστυνόμους, οι οποίοι έχουν μόλις ολοκληρώσει την αυτοψία του χώρου. Οι φακοί των ερευνητών της Διεύθυνσης Εγκληματολογικών Ερευνών μοιάζουν με πυγολαμπίδες στο ημίφως. Οι δύο μαυροφορεμένοι υπάλληλοι του γραφείου τελετών, που έχουν κληθεί να παραλάβουν το πτώμα, περιμένουν παραπέρα. Προσπαθούν να μην κοιτάξουν προς το σημείο όπου αστράφτει ανά τακτά χρονικά διαστήματα το φλας της φωτογραφικής μηχανής. Ακόμα κι εκείνοι δυσκολεύονται.

Το δάσος έχει ποτίσει υγρασία. Η οσμή του λασπωμένου χρώματος ανακατεύεται με τις σάπιες πευκοβελόνες, τα περιττώματα των άγριων ζώων, την τσίκνα από τις κοντινές ταβέρνες και την αποσύνθεση του ανθρώπινου σώματος στα δομικά του υλικά. Τα κύτταρα εκφυλίζονται. Τα βακτήρια πολλαπλασιάζονται και τρέφονται από τη νεκρή σάρκα. Το δέρμα αλλάζει όψη. Σε ορισμένα σημεία ανοίγει, σκίζεται σαν περγαμηνή. Το σώμα θυμίζει αμυδρά αυτό που κάποτε ήταν. Ο Γαλάνης σκέφτεται πως να, αυτό είναι το πιο τρομακτικό: η υπενθύμιση της ζωής. Κανείς δεν θέλει να σκέφτεται πως το *αντικείμενο* που βρέθηκε σε αυτή την κατάσταση ήταν κάποτε ζωντανό, όπως εμείς αυτή τη στιγμή, γιατί αμέσως το μυαλό θα προχωρήσει τη σκέψη λίγο πιο πέρα· κάποτε, όλοι μας θα καταλήξουμε έτσι. Διακόσια έξι οστά, σκελασμένα από ένα σάρκινο σάβανο που σαπίζει.

Ξύνει τη σόλα της μπότας του σε μια πέτρα, δίπλα στο δεξί

του πόδι. *Τουλάχιστον, ας μην καταλήξουμε ακριβώς έτσι.* Ο θάνατος είναι πάντα μοναχικός, κανείς δεν έρχεται μαζί σου. Κανείς άλλος δεν βιώνει τα τρομακτικά δευτερόλεπτα, τότε που συνειδητοποιείς πως το άγνωστο απέχει μερικές στιγμές και ο εγκέφαλος στέλνει τα τελευταία του μηνύματα, προτού οι συνάψεις νεκρωθούν. Ειδικά η μοναξιά του θύματος μιας ανθρωποκτονίας, ωστόσο, είναι αβάσταχτη.

Ο φωτογράφος απομακρύνει το μάτι από το σκόπευτρο και εξετάζει με προσοχή τις φωτογραφίες που τράβηξε. *Κλικ. Κλικ. Κλικ.* Με κάθε πάτημα του σταυροειδούς κουμπιού, μια νέα εικόνα εμφανίζεται στη μικρή οθόνη υγρών κρυστάλλων. Πηγαίνει στην πρώτη. Αυτό που βλέπει θα μπορούσε να είναι κάποιος νεοκλασικός πίνακας. *Ο Εσταυρωμένος Χριστός* του Γκόγια. Τα χέρια του θύματος είναι τεντωμένα στο πλάι. Κολλητική ταινία έχει τυλιχτεί γύρω από τους καρπούς του, για να καταλήξει σε δύο δέντρα, ένα εκ δεξιών και ένα εξ αριστερών. Το κεφάλι του κρέμεται, τυλιγμένο κι αυτό στην ίδια ταινία. Τα πόδια του δεμένα, το ένα τυλιγμένο σε μπλε πλαστική σακούλα, λεπτομέρεια που παραξένεψε τον φωτογράφο – και όχι μόνο. Και γύρω του...

Ο Γαλάνης παρακολουθεί έναν ερευνητή να τοποθετεί μια από τις πέτρες που βρέθηκαν γύρω από το πτώμα σε πλαστική σακούλα συλλογής στοιχείων. Πάνω της βρίσκονται ίχνη από αίμα. Αμφιβάλλει αν θα ανιχνευτεί κάποιο αποτύπωμα εκεί. Ίσως όμως σταθούν τυχεροί και εντοπίσουν γενετικό υλικό από το χέρι που έσφιξε την πέτρα, προτού την πετάξει με δύναμη στο κεφάλι του θύματος. Το «ίσως» σε τέτοιες υποθέσεις σημαίνει πιθανότατα «όχι».

Η αυτοψία της σκηνής του εγκλήματος αφηγείται μια ιστορία. Ο έμπειρος ερευνητής καλείται να της δώσει λόγια,

μεταφέροντας κάθε σημαντική λεπτομέρεια στο χαρτί. Η ιστορία που τους μαρτύρησε αυτή εδώ η σκηνή ήταν σύντομη: το θύμα αγνώστων στοιχείων μεταφέρθηκε πριν από μέρες –όπως πρόδιδε η προχωρημένη σήψη– στο συγκεκριμένο σημείο, σταυρώθηκε σε δύο δέντρα και στη συνέχεια λιθοβολήθηκε μέχρι θανάτου από τουλάχιστον δύο δράστες· δεν θα μπορούσε μόνο ένας να φέρει σε πέρας το εγχείρημα. Η υπαίθρια σκηνή και οι μέρες που έχουν μεσολαβήσει προδικάζουν πως τα λίγα στοιχεία που άφησαν πίσω τους οι δράστες –αν άφησαν– θα έχουν διαβρωθεί από τον χρόνο και τις δυνάμεις της φύσης. Αν ωστόσο υπάρχουν, θα συλλεγούν, γιατί οι ερευνητές διαθέτουν ένα όπλο που δεν διαθέτουν οι παραβάτες: αφοσίωση δίχως όρια στη δουλειά τους.

Ο Γαλάνης έχει ήδη μιλήσει στον περιπατητή που βρήκε το θύμα νωρίτερα το απόγευμα. Η πείρα του λέει πως, για να εξιχνιαστεί μια υπόθεση δίχως σημαντικά ευρήματα, το Τμήμα θα χρειαστεί να επιστρατεύσει ό,τι πολυτιμότερο έχει στα χέρια του. Τους αστυνομικούς του πεζοδρομίου. Τα αισθητήρια όργανα του Τμήματος Εγκλημάτων Κατά Ζωής.

ΤΟ ΤΜΗΜΑ ΕΓΚΛΗΜΑΤΩΝ Κατά Ζωής και Προσωπικής Ελευθερίας στεγάζεται στον ενδέκατο όροφο του κτιρίου της Γενικής Αστυνομικής Διεύθυνσης Αττικής. Κανείς, ωστόσο, από τους παραιοκούντες την Ιερουσαλήμ δεν το αποκαλεί με την επίσημη ονομασία του· για όλους είναι το *Ανθρωποκτονιών και Απαγωγών*, ή, πολύ απλά, σκέτο Ανθρωποκτονιών. Γείτονές του το Τμήμα Ληστειών και η Δίωξη Ναρκωτικών. Θα έλεγε κανείς πως ο ενδέκατος δικαίως έχει κερδίσει το παρατσούκλι του: *όροφος των σκληρών*.

Βγαίνοντας από το ασανσέρ, κατευθύνεσαι δεξιά. Αστυνομικοί σχηματίζουν πηγαδάκι γύρω από ένα παλιό, άχρηστο πα, καρτοτηλέφωνο στη γωνία. Συζητούν ζωηρά. Νεύματα. Φωνές. Ένα γέλιο. Ο καπνός να σχηματίζει μια ανεμόσκαλα που φτάνει στο ταβάνι. Ο ήχος των βημάτων είναι αδιάκοπος. Εδώ δεν υπάρχουν κηφίνες. Το Ανθρωποκτονιών βρίσκεται σε συνεχή κίνηση και η ζωή στην κυψέλη του αντιδιαστέλλεται με το αντικείμενο που ερευνά: τον θάνατο. Ήδη προτού περάσεις στον χώρο υποδοχής, αντιλαμβάνεσαι πως η αύρα αλλάζει εκεί μέσα. Αν το κτίριο με το οποίο γειτονεύει η ΓΑΔΑ, το Θέμιδος Μέλαθρον, ο Άρειος Πάγος, είναι το μέγαρο της Δικαιοσύνης, ο χώρος που βρίσκεται πίσω από την ορθογώνια

πλαστική ταμπέλα με την επιγραφή ΤΜΗΜΑ ΕΓΚΛΗΜΑΤΩΝ ΚΑΤΑ ΖΩΗΣ αποτελεί τον ναό της Νέμεσης.

Στην υποδοχή έρχεσαι αντιμέτωπος με τη ζωντανή ιστορία του εγκλήματος στη χώρα. Οι τοίχοι καλύπτονται από κορνιζαρισμένες φωτογραφίες σχετικές με τις πιο γνωστές εξιχνιασμένες ανθρωποκτονίες της Ελλάδας. Η σύλληψη του Δαγκλή και του Βακρινού. Ο Παναγιώτης Φραντζής σιδηροδέσμιος. Ο παιδοκτόνος Μανώλης Δουρής. Η σύλληψη του Πίτερ Σέντομ. Η εταιρεία δολοφόνων. Τα όπλα των Γερμανών Ντουφτ και Μπασενάουερ, που τον Μάρτιο και τον Απρίλιο του 1969 δολοφόνησαν έξι ανθρώπους. Και από κοντά τα θύματα. Η οδοντίατρος Γιόλα Βαγενά, η οποία δολοφονήθηκε από τον Ματθαίο Μονσελά. Η ανθρωποκτονία του Αθανασόπουλου, από το μακρινό 1931. Μπροστά, η –πάντα– ανοιχτή πόρτα του προϊσταμένου. Στα δεξιά, κατά μήκος της αριστερής πλευράς του διαδρόμου, βρίσκονται τα πέντε γραφεία των αξιωματικών οι οποίοι σχηματίζουν τις ομάδες έρευνας, και στο βάθος του δύο αίθουσες: η μια εξοπλισμένη με σταθερούς υπολογιστές, η άλλη λιτά εξοπλισμένη. Τέσσερις τοίχοι, μία πόρτα, ένα τραπέζι και τρεις καρέκλες. Η αίθουσα όπου εξετάζονται οι ύποπτοι.

Ο Παναγιώτης Γαλάνης δεν κάνει στάση στο κυλικείο το επόμενο πρωί. Προχωρά απευθείας προς το γραφείο του προϊσταμένου.

Το χτύπημα στην πόρτα με την άρθρωση του δείκτη και του μέσου διακριτικό.

Η αναμονή στο κατώφλι τυπική.

«Καλημέρα, προϊστάμενε».

Ο αστυνομικός υποδιευθυντής Νίκος Αρβανίτης του γνέφει. «Παναγιώτη, σου έχω δουλειά».

Ο Γαλάνης πλησιάζει το γραφείο. Μια εκτυπωμένη φωτογραφία βρίσκεται στο αριστερό χέρι του Αρβανίτη. Στη ματ επιφάνεια του χαρτιού, το μελάνι έχει σχηματίσει τη μορφή ενός άντρα γύρω στα τριάντα. Δεν θυμίζει το σταυρωμένο σκιάχτρο που βρήκαν χτες στους πρόποδες του βουνού. Η ζωντανή μορφή του έχει παραμείνει παγιδευμένη στις φωτογραφίες, ανεπηρέαστη από τον χρόνο.

«Χθες βράδυ έγινε η αναγνώριση απ' τα αποτυπώματα». Ο αντίχειρας και ο δείκτης ξεπροβάλλουν μέσα από τη σφιγμένη γροθιά του Αρβανίτη. «Έχουμε ένα όνομα και ένα ιστορικό που μας δείχνει πως το θύμα ήταν χρήστης και διακινητής ναρκωτικών».

Οχ, σκέφτεται ο Γαλάνης, δίχως να το εκφράσει.

«Παναγιώτη, θέλω να μου βρεις ποιος τον σκότωσε».

Ο ΡΟΛΟΣ ΤΟΥ αστυνομικού του πεζοδρομίου είναι απλός μέσα στην πολυπλοκότητά του· είναι εκείνος που θα πρέπει να πείσει τον πολίτη να τον βοηθήσει, ακόμα και όταν ο πολίτης δεν βλέπει τον λόγο να το κάνει, ακόμα και όταν δεν υπάρχει τρόπος να τον αναγκάσει. Όποιος βρίσκεται εκτός της αδελφότητας του Ανθρωποκτονιών ίσως θεωρήσει υπερβολικά φιλόδοξη την αποστολή με την οποία ο Νίκος Αρβανίτης επιφόρτισε τον Γαλάνη. Ο αρχιφύλακας, ωστόσο, γνωρίζει πως ο προϊστάμενος δεν του ζήτησε κάτι παραπάνω από το να κάνει τη δουλειά του. Ακόμα και αν τις περισσότερες φορές η δουλειά του αγγίζει τα όρια του ακατόρθωτου.

Δεν έχει περάσει καιρός από τότε που ο Αρβανίτης ζήτησε από τον αρχιφύλακα κάτι ανάλογο παράλογο. Το τηλεφώνημα βρήκε τον Γαλάνη σπίτι του, λιγότερο από μία ώρα μετά το σχολάσμα, έντεκα παρά το βράδυ, να τρώει φακές στην κουζίνα.

Η φωνή του προϊσταμένου ήρθε βραχνή από την άλλη άκρη της γραμμής. «Πήγαινε κάνε μια εξακρίβωση στο Γουδί».

Ο Γαλάνης ξέπλυνε όπως όπως το πιάτο του και

τηλεφώνησε στον συνάδελφο με τον οποίο θα πήγαινε για την εξακρίβωση. Έφτασαν περασμένα μεσάνυχτα στη διεύθυνση που τους είχε δώσει ο προϊστάμενος. Δίπλα υπήρχε ένα καφενείο όπου σύχναζε παλιότερα ο Γαλάνης με έναν φίλο. Το όνομά του ακόμη βρισκόταν στον κατάλογο των επαφών του τηλεφώνου.

«Ναι, αγορίνα μου, στη διπλανή πολυκατοικία μένω», του είπε όταν ο αρχιφύλακας τον ρώτησε αν ήξερε κανέναν από τη διεύθυνση που είχε στα χέρια του. «Αλλά είμαι κάτω, στο χωριό. Έχω τη γυναίκα σπίτι. Μήπως μπορεί να σε βοηθήσει εκείνη;»

Φυσικά και μπορούσε.

Η μεσόκοπη γυναίκα τούς άνοιξε το σπίτι της και αμέσως προσφέρθηκε να τους τρατάρει κάτι, τόσο αργά που ήταν. Ο Γαλάνης αρνήθηκε ευγενικά και της εξήγησε τον λόγο για τον οποίο διέκοψε τον ύπνο της. Τα μάτια της άστραψαν. Ναι, ήξερε τον διαχειριστή της πολυκατοικίας, τον κυρ Γιάννη, ένα γεροντάκι που έμενε στη Νέα Σμύρνη, αλλά δεν είχε τη διεύθυνσή του.

«Έχω όμως τον αριθμό του, αν θέλετε να του μιλήσετε».

Φυσικά και ήθελαν.

Ο γεράκος σήκωσε σχεδόν αμέσως το τηλέφωνο και ο Γαλάνης μπορούσε να ακούσει την κόπωση στη φωνή και των δυο τους. Του εξήγησε τι ήθελε και ο γεράκος ξεφύσηξε.

«Δεν μπορεί να περιμένει μέχρι αύριο, αγόρι μου; Πρέπει να σηκωθώ το πρωί νωρίς για να κάνω χημειοθεραπεία».

Ο αρχιφύλακας βρέθηκε γονατιστός στο πάτωμα, με δύο ζευγάρια μάτια να τον παρακολουθούν, ενώ παρακαλούσε, ικέτευε τον ηλικιωμένο να τους βοηθήσει απόψε. Χρειάστηκε μισή ώρα για να πείσει τον κυρ Γιάννη πως η ανάγκη τους να

περάσουν από το σπίτι του και να ρίξουν μια ματιά στα αρχεία της πολυκατοικίας ήταν μεγαλύτερη από τη δική του ανάγκη να ξεκουραστεί ενόψει της αυριανής θεραπείας. Ήταν περασμένες τρεις τα ξημερώματα όταν έφυγαν από το δωμάτιο του στη Νέα Σμύρνη με το παπί, έχοντας στα χέρια τους τις πληροφορίες που ήθελαν.

Ο Γαλάνης είναι ένα από τα πιο έμπειρα στελέχη του Τμήματος. Ο άνθρωπος για τις δύσκολες αποστολές. Μετρούσε ήδη μία δεκαετία στο Σώμα προτού γίνει δεκτός στο Ανθρωποκτονιών, με προϋπηρεσία στην ΕΚΑΜ και άλλα τέσσερα χρόνια στη φύλαξη επίσημων προσώπων. Άτομο μετρημένο, με πλήρη συνείδηση της κοινωνικής διάστασης του λειτουργήματός του. Του αρέσει ο δρόμος. Του αρέσει η επαφή, η επικοινωνία με τον κόσμο. Αν τον δεις να περνάει από δίπλα σου, δεν θα του δώσεις ιδιαίτερη σημασία, παρά το αναστημά του. Ούτε θα καταλάβεις ότι το κορμί του πονάει· η προσπάθεια που καταβάλλει ώστε να πείσει τον πολίτη να ανοίξει το σπίτι του σε έναν άγνωστο άνθρωπο, έναν φορέα της εξουσίας, επιφέρει τεράστια πνευματική κόπωση.

Το ασανσέρ σταματάει στο ισόγειο. Η μεταλλική πόρτα ανοίγει δίχως βιασύνη. Ο Πάρης, ο νεαρός αστυφύλακας με τον οποίο θα κάνει τις γύρες, τον περιμένει ήδη στην είσοδο. Σφίγγει τα χείλη του γύρω από το μαύρο καλαμάκι που καταλήγει σε ένα πλαστικό κύπελλο, μέσα στο οποίο έχουν απομείνει πλέον μόνο τα παγάκια. Στο αριστερό του χέρι κρατάει κλειδιά αυτοκινήτου. Ο Γαλάνης βλέπει το σήμα του Mazda να ξεπροβάλλει μέσα από την παλάμη του Πάρη και αναστενάζει. Η υπηρεσία διαθέτει αυτοκίνητα στους αξιωματικούς και τους υπαξιωματικούς, μετρημένα στα δάχτυλα του ενός χεριού. Το Mazda είναι εκείνο που

ο Γαλάνης συνήθως αποφεύγει, καθώς το καλοριφέρ του δεν λειτουργεί. Για την ακρίβεια, δυσκολεύεται να θυμηθεί τι λειτουργεί.

«Ήταν το μόνο διαθέσιμο», λέει με ύφος σχεδόν απολογητικό ο Πάρης, αναγνωρίζοντας τη σιωπηρή δυσφορία του συναδέλφου του.

Ο νεαρός κάθεται στο τιμόνι, ο αρχιφύλακας δίπλα. Σύντομα, το αμάξι βρίσκεται στην Κηφισιάς, με κατεύθυνση βόρεια.

Ο Γαλάνης κατεβάζει το παράθυρο και ανάβει τσιγάρο. Με την περιφερειακή του όραση βλέπει τον Πάρη να του ρίχνει κλεφτές ματιές, δεν λέει όμως κάτι. Περιμένει.

Εντέλει, ο Πάρης καθαρίζει τον λαιμό του. «Ήσουν εκεί όταν τον βρήκαν;»

«Ναι».

«Όντως τον σταύρωσαν;»

Ο Γαλάνης γνέφει. Προσπαθεί να πνίξει με τον καπνό τον κόμπο που έχει σχηματιστεί στον λαιμό του.

«Από πού ξεκινάμε;»

«Από τους φίλους του».

Ο Πάρης δεν έχει μεγάλη εμπειρία στην έρευνα και ο Γαλάνης είναι ανεπίσημα ο μέντοράς του. Ο αρχιφύλακας φροντίζει να τη μεταλαμπαδεύσει σε όσο περισσότερους αστυνομικούς μπορεί. Η πρώτη και τελευταία συμβουλή του είναι να κοιτάζουν τον κόσμο στα μάτια και να είναι πάντα ειλικρινείς, γιατί μονάχα έτσι κερδίζεται η εμπιστοσύνη. Η πείρα τού έχει αποδείξει πως οι πολίτες πάντοτε βοηθούν, αρκεί να ξέρεις πώς να τους προσεγγίσεις. Πώς να τους κάνεις να νιώσουν ότι απέναντί τους δεν έχουν ένα απρόσωπο όργανο της τάξης, όπως το φαντάζονται, αλλά έναν άνθρωπο

ο οποίος προσπαθεί να ανακαλύψει την αλήθεια. Τα τελευταία δεκαπέντε χρόνια έχει καταφέρει να δημιουργήσει ένα τεράστιο δίκτυο ατόμων με τα οποία διατηρεί σχεδόν καθημερινή επικοινωνία. Είναι τα μάτια και τα αφτιά του. Πρόκειται για ανθρώπους τους οποίους οι πολλοί αποφεύγουν, όταν τους συναντούν στο πεζοδρόμιο. Άστεγους, τοξικομανείς, Ρομά. Οι γνωριμίες χιτίζονται με τα χρόνια. Ο Γαλάνης συχνά τους δωρίζει ρούχα, τους επισκέπτεται στα κρατητήρια, προσπαθεί να τους βοηθήσει στο μέτρο του δυνατού, χωρίς ιδιοτέλεια.

Κάποτε, ένας νεαρός τσιγγάνος είχε σφάξει έναν φίλο του στην περιοχή των Μεγάρων. Παρόλο που ήταν προφανές τι είχε γίνει –το ίδιο και ο λόγος–, εκείνος αρνιόταν να ομολογήσει. Ο Γαλάνης είχε καπνίσει μαζί του ένα τσιγάρο. Μπορούσε να δει στα μάτια του κάτι αρχέγονο να ξυπνά. Ήταν πολύ μικρός, τα γένια ίσα που σκίαζαν τα ρουφηγμένα του μάγουλα. Τα πόδια του έπαιζαν ταμπούρλο στο πάτωμα. Κρατούσε το βλέμμα χαμηλά, δεν ήθελε να αντικρίσει αυτό που ερχόταν με ταχύτητα καταπάνω του. Αυτό που δεν μπορούσε να αποφύγει.

«Καταλαβαίνω τι φοβάσαι», του είχε πει. «Μικρό παιδί είσαι. Εγώ θα είμαι δίπλα σου μέχρι τη στιγμή που θα πας στον εισαγγελέα, σ' το υπόσχομαι. Πες τα, λοιπόν, να μην παιδεύεσαι».

Και, όντως, κράτησε την υπόσχεσή του. Έμεινε μαζί με το αγόρι μέχρι τη μεταγωγή του στα δικαστήρια.

Σ' αυτή τη δουλειά, δεν μπορείς να δείξεις ιδιοτέλεια. Ο νεκρός δεν μπορεί να σου ζητήσει κάτι.

Το καλοκαίρι του 2000 ο Γαλάνης συμμετείχε στην πρώτη του υπόθεση ανθρωποκτονίας. Ήταν ο πρώτος που είχε

φτάσει στο σημείο, σε ένα πηγάδι στο Κορωπί. Η δυσωδία της αποσύνθεσης ανέβαινε κατά κύματα μέσα από το στόμιο του πηγαδιού – μπορούσε σχεδόν να τη δει να ρυτιδώνει την ατμόσφαιρα. Ένας ένστολος είχε κατέβει για να δέσει το πτώμα και άλλοι δύο το τράβηξαν στην επιφάνεια, μέχρι που αναδύθηκε, μια άμορφη μάζα – θύμιζε πλαστική κούκλα που είχε πιάσει φωτιά.

Κρακ.

Το κάλεσμα της βαρύτητας τράβηξε το κεφάλι του πτώματος στο έδαφος. Προσγειώθηκε με έναν γδούπο και κύλησε αργά μέχρι τα φρεσκογυαλισμένα παπούτσια του Γαλάνη. Ο ένοχος συνελήφθη μερικούς μήνες αργότερα. Είχε δολοφονήσει έναν άνθρωπο και είχε πετάξει το πτώμα σε ένα ξεροπήγαδο για μερικά γραμμάρια ναρκωτικών.

Μερικά χρόνια αργότερα, φαίνεται πως η ιστορία επαναλαμβάνόταν.